

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

22. LEDNA 2017

Z obsahu:

**Křesťanská naděje – Ráchel
oplakává svoje děti,
ale ... má ještě naději**

Katecheze

Svatého otce Františka
při generální audienci

4. ledna 2017

- strana 2 -

Náboženství

Které náboženství
je pravé?

- strana 4 -

V roce 2016 bylo zabito

90 000 křesťanů

- strana 7 -

Lékárnice souzena proto,

**že odmítla vydat
abortivní pilulku**

- strana 7 -

Bůh přebývá uprostřed nás

- strana 8 -

Modlitební tažení

za český národ

- strana 9 -

**Ještě než jsem tě vytvořil
v matčině životě**

(2 - dokončení)

Životní příběh Brazilce

Rafaela Ferreiry je

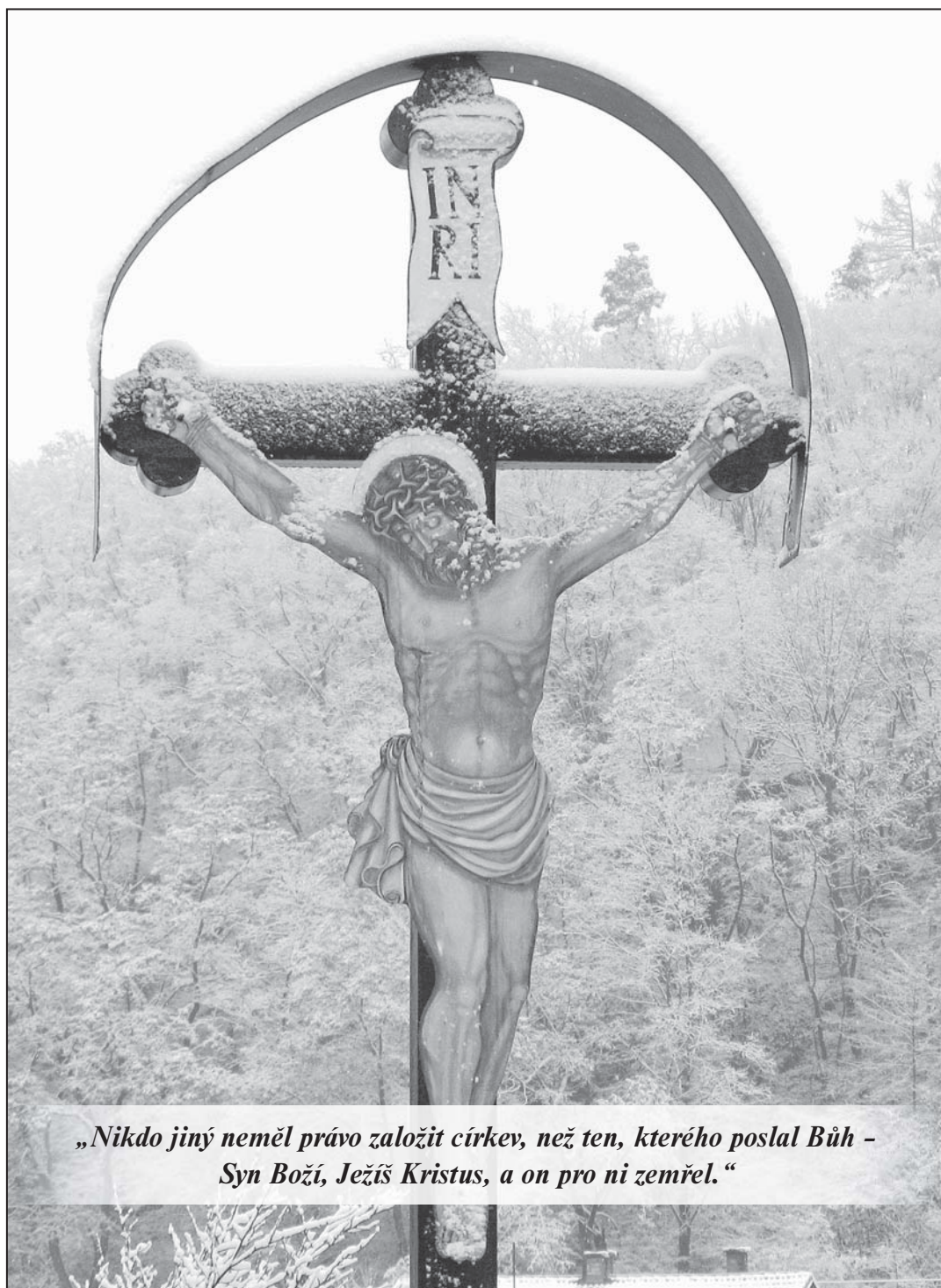
jakoby vystřižený

z napínavého románu

- strana 10 -

**Suma o darech
svatého Josefa (56)**

- strana 13 -

*„Nikdo jiný neměl právo založit církev, než ten, kterého poslal Bůh -
Syn Boží, Ježíš Kristus, a on pro ni zemřel.“*

Křesťanská naděje - Ráchel oplakává svoje děti, ale ... má ještě naději (Jer 31,15-17)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 4. ledna 2017, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V dnešní katechezi bych spolu s vámi rád rozjímal o postavě ženy, která promlouvá o naději prožité v pláči. Jde o Ráchel, manželku Jakuba a matku Josefa a Benjamina, tedy tu, která, jak podává kniha Geneze, umírá při porodu svého druhorozeného syna Benjamina.

Prorok Jeremiáš zmiňuje Ráchel, když se obrací k Izraelitům ve vyhnanství, aby je utěšil poetickými a procitě-

nými slovy. Poukazuje na Ráchelin pláč, ale dává naději. Tak praví Hospodin: „V Rámě je slyšet hlas, pláč a velké bēdování: Ráchel oplakává svoje děti. Není k utišení - už nejsou.“ (Jer 31,15)

V těchto verších představuje Jeremiáš ženu svého lidu, pramáti svého kme-
ne, uprostřed bolesti a pláče, ale zároveň s nevídanou životní perspektivou. Ráchel, která podle podání knihy Geneze zemřela při porodu a přijala svoji smrt, aby mohl žít její syn, je nyní prorokem představová-

na jako živá v Rámě, tedy na místě, kde se shromažďovali deportovaní, a oplakává syny, kteří odchodem do vyhnanství v jistém smyslu umírají; syny, kteří, jak sama říká, „už nejsou“ a navždy zmizeli.

A proto se Ráchel nedá utiшит. Tímto svým odmítavým postojem vyjadřuje hloubku své bolesti a hořkost svého pláče. Tváří v tvář tragédii ztráty dětí nemohou matku upokojit slova či gesta útěchy, jež jsou vždy neadekvátní a nikdy nedokáží

Pokračování na str. 12

Jde o jediné - o naši víru v Boha, o víru v jeho Slovo, jež nám dal a kterým je Ježíš Kristus. I takto lze chápat výzvu Týdne modliteb za jednotu křesťanů. V poslední době jednoty křesťanů, a žel i jednoty katolické církve přichází na přetřes v mnoha diskusích. Zodpovědnost každého katolíka velí, aby bral vážně situaci, v níž se katolická církev nachází, jsouc vnitřně názorově rozdělena. Je životně důležité posilovat svoji důvěru v Trojjediného Boha a v Matku Boží Pannu Marii a v této důvěře používat všechny dostupné duchovní prostředky v boji s ďáblem, který chce zaujmout pozici Boha! Často se mu to v dnešním světě daří, ať už jde o potraty, eutanazii, genderovou ideologii, či mnohé další lži nabádající člověka, aby vyloučil Boha z toho, co ve skutečnosti Bohu nikdo vzít nemůže. To všechno bylo v Bibli předpovězeno. Stejně tak byla předpovězena i zkouška Kristovy církve, zkouška těch, kdo v Krista uvěřili, jsou údy jeho církve. Jak této zkoušce rozumět, si můžeme přečíst v tomto čísle Světla. (str. 4-6)

Víra v Ježíše Krista s sebou nutně se-
be i víru v jím založenou církev a příslib, který jí dal: „Brány podsvětí před ní neobstojí.“ (Mt 16,18) Tento příslib se týká Kristovy církve, založené na skále, již je apoštol Petr. Neznamená to však, že tato církev nemůže být ve svých jednotliv-

Editorial

cích rozdělena, ba svedena ďáblou lži na scetí. Všichni jsme jen ubozí, hříšní lidé a jen na každém jednotlivě záleží, zda svoji zodpovědnost v katolické církvi je schopen uskutečňovat ve shodě s Ježíšovou vůlí a s jeho neměnným učením. Ježíš je onen obraz, vzor, podle něhož se má stále formovat naše svědomí, otázky víry nevyjímaje. Neboť jaká bude naše víra, takový bude i náš život a jednou věčná odměna po smrti. Jednota katolické církve v učení je důležitá nejen pro ni samotnou a její členy, ale i pro celý rozdělený svět. Jestliže chceme hovořit o ďáblův vítězství nad člověkem, pak je můžeme chápat také jako rozdělení těch, kdo se považují za Boží děti, kterými se stali skrze vodu křtu. Jak pak může obstát svět kolem nás, jehož knížetem je ďábel, když ani ti, kdo jsou Kristovi, nejsou schopni zachovat věrnost Ježíši?

Nejde však jen o názorové rozdíly týkající se tradičního učení katolické církve, ale co je možná ještě výmluvnější o celkovém rozpoložení mnoha lidských duší, je skutečná, nefalšovaná úcta k živému Bohu, k Ježíši přítomnému v Nejsvětější svátosti. Ve shodě se slovy kardinála Joachima Meisnera (str. 8) můžeme říci, že

ten, kdo upřímně padne na kolena před Bohem, je ryzím člověkem, uvědomujícím si své místo ve stvoření, které mu patří. Ví nejen to, že není Bohem - ďábel rád člověka pobízí, aby si myslel, že má právo rozhodovat o všem, bez ohledu na Stvořitele. Člověk klanějící se Bohu rovněž ví, že není pouhou loutkou v jeho rukou, ale rozumem nadanou bytostí, jejíž důstojnost je tak velkolepá, že může svobodně vyjádřit svůj vztah ke svému Otci, a to i pokleknutím. I tím vyjadřuje, že pochopil velikost Trojjediného Boha a jeho díla spásy. Vždyť: „Tady je Ježíš! Bůh a Pán! Vykupitel!“

A to je hlavní poselství jednoty církve pro nás, samotné katolíky: Držet s Ježíšem, i v době pronásledování! Nikdo další nemá právo si nás osvojit a formovat nás, jen jeho katolická církev, kterou jedinou založil - ve věrnosti učení svého Zakladatele. Copak byl za nás ukřižován Pavel? Nebo jsme byli ve jménu Pavlově pokřtěni? (srov. 1 Kor 1,13) Výzva, kterou před nás doba klade, je obrovská. Nebojme se však bojovat všemi duchovními prostředky za to, co je Ježíšovo. Neboť je to sám Bůh, kdo stojí na počátku i na konci veškerého boje proti ďáblu. A samozřejmě Panna Maria, jejíž potomstvo má rozdrtit hlavu pekelného hada. Odvahu hledejme na kolenu!

Daniel Dehner

Připrav se dobře na dnešní setkání s Pánem. Pros Ducha Svatého, abys byl zvláště dnes jeho učenlivým žákem. Někdy totiž dochází k setkáním, která představují neopakovatelnou příležitost a mohou znamenat osudový zvrat v lidském životě.

Božského Mistra dnes najdeš v Kafarnaum. Vybral si toto město za dočasné středisko svého působení. Stalo se tak poté, co se dověděl o Janově uvěznění.

Skončila Janova veřejná mise, nikoliv však životní poslání. Nebude žít na výsluní, ani na zaslouženém odpočinku, ale zbytek svého života stráví v žaláři. Zdá se ti to nespravedlivé? Jan to přijímá jako nový úkol. Připravuje se na to, aby svého Boha ještě více oslavil nejcennější obětí. Časem pochopíš, že je to nejkrásnější odměna, jaké se může dostat člověku od Boha zde na zemi.

Ježíš navazuje tam, kde Jan skončil: *Čiňte pokání, přiblížilo se nebeské království. Z tohoto jasně vymezeného způsobu, jak se připravovat na příchod nebeského království, máš vyrozumět, že Ježíš nemá na mysli pozemskou říši oplývající mlékem a medem. Stejně jako Janova odměna i Boží království má jiné dimenze, než na jaké jsou zvyklí lidé tohoto světa. To, co máš pokáním očistit, je tvoje srdce. To je to pravé místo, kam směřuje Králův výboj, aby zde mohl nastolit pravdu a život, svatost a milost, spravedlnost, lásku a pokoj⁽¹⁾. Všechno to, co by sis tak přál mít všude kolem sebe, musí nejdříve vyklíčit a rozkvést v tvém srdci. Tvoje pokání nemá být samoúčelná askeze. Máš udělat ve svém srdci místo pravdě a životu, odstranit všechno, co neodpovídá spravedlnosti, napravit, co narušuje lásku a pokoj. Začni plnit tento úkol s veškerou rozhodností. Připrav se na to, že teprve odhalíš ne jeden pahorek, který je třeba srovnat, a ne jeden výmol, který musíš zaplnit. Především neotálej. *Království Boží je blízko!**

Nyní však pospěš za Ježíšem, který vyšel za město. Kráčí sám po mořském břehu. Vidí tu tvrdé muže, kteří hledají obživu lovem ryb. U jedné skupiny se zastavuje. Je to starý otec a jeho dva synové. Právě tyto mladé muže si Bůh od věčnosti vyhlédl za spolupracovníky pro svého Syna. Všechno však bude záležet na jejich souhlasu. Proto je Ježíš osloví. Jeho pozvání je stručné a radikální: „Za-

Udělám z vás rybáře lidí

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Oni ihned opustili loď i otce
a následovali ho.*

nechte ryb a pojďte za mnou. Mám pro vás jiný úkol: budete lovit lidi!“ Jak vidíš, ti dva bez řeči a bez váhání opouštějí svůj majetek i svého otce a jdou za Ježíšem. Stejná scéna se za chvíli opakuje. *Opustili loď i svého otce a šli za ním.*

Představ si, že by někdo neznámý tak nečekaně zavolal tebe od tvé práce. Kolik by to bylo otázek, námitek, podmínek a protinávrhů, kolik úvah a odkladů! Ale ti čtyři se sebrali a šli.

Jak je možné zaměnit tak náhle jistotu za nejistotu? Je to možné, jestliže uvěříš, že mohou existovat jiné, jistější jistoty, než jsou ty tvoje. Novou jistotou budoucích učedníků se stala důvěra k Tomu, který je povolal. Tím, že dokázali opustit nejen své jmění a své příbuzné, ale i své vlastní představy, své jistoty a aspirace, stanou se součástí prozřetelnostního díla, které nekonečně překračuje jejich dosavadní možnosti a jistoty. Kdyby Šimon, Jan a jejich bratři trvali na svých dosavadních jistotách, zůstali by anonymními galilejskými rybáři jako tisíce jiných před nimi i po nich. Ale tady šlo o více než jen o ně. Na jejich souhlas nečekal pouze Ježíš, ale miliony těch, kteří touží po jeho radostné zvěsti. Mohl někdo z těch prostých rybářů tušit, co vzejde z jejich bezvýhradné ochoty?

Zreviduj ve světle této zkušenosti všechny své jistoty, plány i aspirace. I když jsi do nich jakkoliv zamilován, musíš po dnešní zkušenosti připustit, že mohou existovat ještě mnohem vyšší, dalekosáhlejší projekty a plány, jejichž dosah nejsi schopn domyslet ani vytušit, stejně jako ti první mezi povoláními.

Ježíš nepřestal chodit po břehu a stále vyhlíží své spolupracovníky. Co se stane, jestliže jeho pohled plný lásky spočine i na tobě? Pociťuješ strach z takového pozvání? Dere se ti na rty otázka: **proč právě já?** Zeptej se Šimona, Ondřeje, Jakuba a Jana, jak se dnes dívají a jak hodnotí své tehdejší rozhodnutí. Oni ti rádi

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 8,23b–9,3

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftalim, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jařmo, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. čtení – 1 Kor 1,10–13,17

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni za jedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): „Já držím s Pavlem!“ „Já zase s Apollem!“ „A já s Petrem!“ „Já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás křižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

Evangelium – Mt 4,12–23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtítel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnaum při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova

Dokončení na str. 6

dosvědčí, kdo tehdy prokázal větší velkodušnost, zda oni Bohu, nebo Bůh jim. Zeptej se i jejich otců, kdo jim dal potřebnou sílu unést onu náhlou a nečekanou oběť svých vlastních dětí.

Za všechny ti odpovídá Žalmista: Ježíš je tvé světlo a tvá spása, koho by ses bál? Ježíš je záštita tvého života, před kým by ses trásl? Důvěřuj v Ježíše, buď silný. Ať se vzmuží tvé srdce!⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. preface na slavnost Krista Krále;

⁽²⁾ srov. Ž 27

Náboženství

Které náboženství?

To, že tento svět musí mít svého Stvořitele, má logiku. I to, že když Bůh stvořil lidi, kteří jsou schopni ho poznat, že se jim poznat dá. Ale jak to, že lidstvo má tolik rozličných náboženství? Vysvětlení nacházíme v Božím zjevení, které on sám dal lidstvu: Boží nepřítel, ďábel, se domáhal své vlády v tomto stvořeném světě. Bůh mu dal příležitost – když mu lidé uvěří, bude zde mít své slovo. Ale když zůstanou věrni Bohu, nemá nárok. A stalo se, že první lidé, kteří dobře znali Boha, svého Stvořitele a dobrodince, se nechali ďáblem obelstít. Boží nepřítel se tak stal „knížetem tohoto světa“, zavládlo zde jeho duchovní temno.

Lidstvo hledá Boha, protože hluboko v jeho duši zůstala pečeť jeho Stvořitele. Bůh promlouvá k lidským duším, ale „kníže tohoto světa“ do toho vstupuje svojí lží a nabízí jiné poznání Boha.

Pohanská náboženství mají rovněž nadpřirozené zkušenosti, které je ujišťují, že jejich poznání je pravé. Neboť ďábel má také nadpřirozenou sílu. Proto Bůh poslal na svět své Slovo – svého Syna, aby nás z jeho moci vysvobodil.

Z mnoha lidí „posedlých zlým duchem“ volali tehdy zlí duchové na Ježíše: „Co nám chceš, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit?“ (Mk 1,24) A Ježíš je zahnal a posedlí se uzdravili. Bylo zjevné, lidé o tom hodně mluvili, že Ježíši se i zlí duchové poddávají.

Příchodem křesťanství zeslábla síla pohanských mágů a čarodějů, jako bledne měsíc, když vyjde slunce. Důkazy Boží moci v Ježíšově jménu je převyšovaly. A tak se křesťanství šířilo.

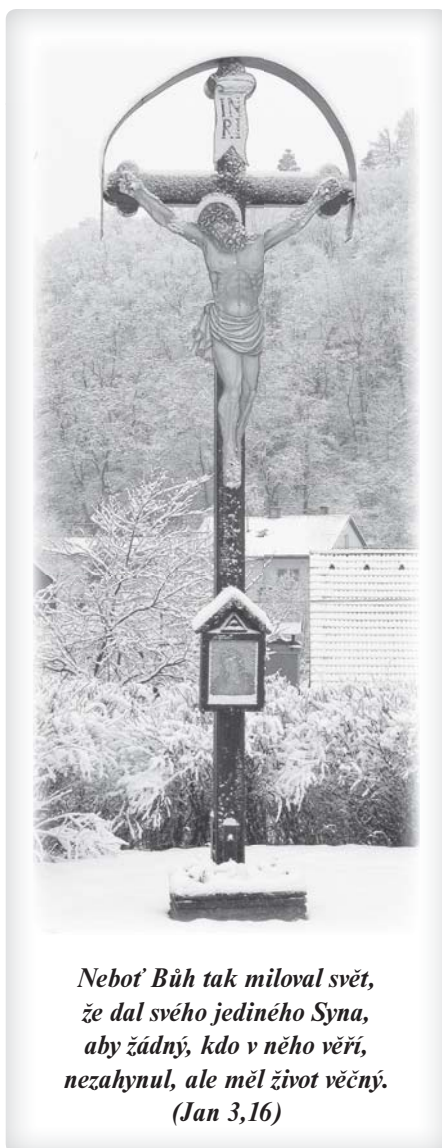
Ale nebylo by Boží vítězství dokonalé, kdyby Bůh nedovolil svému nepříteli „vyzkoušet“ sílu křesťanství. A jemu se také podařilo křesťanství rozdělit, roztrhat...

Bible předpovídá dobu, kdy bude satan vypuštěn, aby veškerou svoji silou mohl vyzkoušet Boží dílo zde na zemi. Tehdy se rozhodne o definitivním vítězství nad světem – zda to bude Bůh, anebo jeho nepřítel. Tato doba nastala. Ďábel působí ze všech svých sil.

Jak bylo v Bibli předpovězeno, že když přijde Mesiáš, bude činit mnohé di-

vy a zázraky, tak pro pozdější dobu Ježíš sám předpověděl, že v této době také ďábel bude dělat stejná znamení, aby „oklamal, kdyby to bylo možné, dokonce i vyvolené“ (srov. Mt 24,24).

Ještě současná generace pamatuje změnu taktiky tohoto duchovního boje. Před třiceti, čtyřiceti lety se uvažovalo, zda vůbec něco nadpřirozeného může existovat. Zázraky jsou jen výmyslem – říkalo se s úspěchem. Duchovno neexistuje. A když lidé, takto přesvědčení, pustili z ruky Bibli, oslabilo se poznání Božího zjevení. Najednou přichází exploze duchovna! Boží nepřítel vstupuje na vyčištěné pole. Najednou k lidským duším promlouvá duchovní svět, mnozí jsou přesvědčeni o převtělování, najednou

*Neboť Bůh tak miloval svět,
že dal svého jediného Syna,
aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.
(Jan 3,16)*

jaksi odněkud vědí, kým byli v minulých životech. Najednou uzdravuje kdekdo... Novodobé pohanství. Najednou má nadpřirozenou moc kdokoliv.

Bible toto všechno předpověděla. Sám Ježíš řekl, že v oněch časech povstanou lžimesiáš a falešní proroci, kteří budou konat znamení a zázraky, aby – pokud možno – svedli i vyvolené. A nakonec dodal: „Vy však se mějte na pozor: řekl jsem vám vše už předem.“ (Mk 13,23) Tedy toto je útok zaměřený na „vyvolené“, na ty, kdo jsou schopni věřit v nadpřirozeno. Takto chce ďábel získat ty, kdo by byli schopni a ochotni uvěřit v Boha, aby uvěřili jemu.

To, co bylo kdysi důkazem moci Boží, jeho zázračná znamení, dnes už neplatí. To bylo předpovězeno pro dobu Kristovu. Dnes je tomu jinak – i Boží nepřítel si vyžádal, aby mohl dělat stejná znamení a zázraky. A Bůh mu to dovoluje, aby se mohla v této zkoušce projevit síla evangelia. Neboť když věříme evangelium, tehdy těmto podvodům odoláme. O to nyní tedy jde: Zda věříme evangelium. Zda věříme slovu Božímu, které nám on dal, anebo jeho nepříteli.

Boží zjevení jasně říká, že konečným vítězem bude Bůh.

* * *

Žádné jiné náboženské poznání nedává tak ucelenou koncepci celosvětového dění na poli duchovna, jako Boží zjevení v Bibli. Žádné nedává tak jasné poznání příčin a smyslu všeho, co se děje; a můžeme pozorovat jak se naplňuje průběh dějin – od předpovědi vzniku národa, o němž jedině se už dříve vědělo, že bude, než byl. O tom, že z tohoto národa vzejde Spasitel. O tom, co se bude dít potom a co všechno se opravdu tak uskutečňuje, jak Bible předpovídá.

Ba i přirozeným, vědeckým poznáváním lze křesťanské náboženství považovat za nejdokonalejší ze všech. Francouzský sociolog a psycholog *Ignác Lepp*, původně bojovný ateista, který se po svém obrácení stal horlivým křesťanem, ve svém díle *Psychoanalýza současného ateismu* vyvozuje zajímavý závěr o tom, proč právě na půdě křesťanství vznikl novodobý ateismus. Vždy v dějinách se stavělo jedno náboženství proti druhému, nikdy to nebyl ateismus proti náboženství. Ale

Změny ve vysílání Radia Vatikán

Letos 7. ledna bylo zrušeno vysílání Vatikánského rozhlasu v pásmu FM 93,3 MHz pro město Řím, což se týká všech programů, včetně českého. Frekvence 93,3 MHz byla postoupena komerční rozhlasové stanici *Radio Zeta l'Italiana*. Toto opatření je součástí reformy vatikánských sdělovacích prostředků podobně jako loňské zrušení rozhlasového vysílání na středních vlnách o frekvenci 585 kHz (513 metrů) pro Řím a okolí a 1260 kHz (238 metrů) pro východní Evropu (tedy pro Ukrajinu, Bělorusko a Rusko). Spolu s tím přechází vysílání Vatikánského rozhlasu na digitální vysílání DAB+, které pokrývá celé italské území. Programy jednotlivých jazyků budou samozřejmě nadále distribuovány stejně jako doposud. Český program prostřednictvím webových stránek www.radiovaticana.cz a především v rámci vysílání Radia Proglas, které různými technologiemi pokrývá území České republiky.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 5. 1. 2017

► křesťanství je mezi ostatními náboženstvími tak vysoko, že jeho protějškem, který se mohl proti němu postavit, už nemohlo být nic jiného, než úplné odmítání Boha – ateismus.

Křesťanské náboženství poznává Boha ze zjevení, kterým se on sám zjevil. A z toho zjevení známe i důvod, proč jsou tady i nepravá poznání Boha: Existuje totiž také Boží nepřítel, který se snaží lži zastřít všechnu pravdu, a tak Bohu uloupit jeho stvoření. Tedy ačkoliv se Bůh může přiblížit k duši každého člověka a dát se mu poznat, není možné spoléhat se jen na toto. Neboť stejně tak se může duši přiblížit i jeho nepřítel v přestrojení za Boha a dát člověku svoje lživé poznání. A to také dělá, proto se nesmíme divit, že jsou mnozí přesvědčeni, že jejich nepravé náboženství je od Boha. Protože Boží nepřítel k nim promlouvá takovým způsobem, jakým i Bůh hovoří ke svým prorokům, jako vyvolanému národu dával svoje zjevení, předpovídal spásu, kterou skrze jejich národ dá celému světu. Spása, kterou Bůh takto sliboval, to bylo jeho Slovo, které dá světu. Ano, když jeho nepřítel může takto lživě k lidem promlouvat, musí Bůh dát jasné Slovo, kterému můžeme věřit, s kterým můžeme všechno konfrontovat a odhalovat lži jeho nepřítel. A tento svůj slib, opakovaný po staletí, Bůh také splnil: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,14)

Bůh sám přišel na svět. Bůh se stal člověkem. Bůh ve svém Synu, Ježíši Kristu, přišel na tento svět a řekl nám jasně všechnu potřebnou pravdu o Bohu a všech jeho záměrech a dílech, do nichž nás chce zapojit jako partnery.

Čí náboženství?

Když si lidské dějiny představíme jen v základních rysech, v úplné zkratce, otázka „Které náboženství?“ se náhle v celkovém pohledu mění na otázku: „Čí náboženství?“ – věřit Bohu, anebo věřit jeho nepříteli? Neboť veškerý zmatek vychází z toho, že on chce být bohem, chce zaujmout místo, které patří Bohu, chce založit svoje náboženství.

Bůh jako Stvořitel byl Pánem svého stvoření a vládla zde záře jeho pravdy. Když si jeho nepřítel vyžádal vyzkoušet lidi, komu budou věřit, Bůh jim řekl: „Ne-

budeš jíst z jednoho stromu ráje.“ Snad nenápadný požadavek, ale šlo o zkoušku. A had naopak říká, aby z něho jedli. Teď jde jen o to, komu uvěří. A ďábel uspěl. Stal se „knížetem tohoto světa“. Jas Boží pravdy byl zatemněn dýmem jeho lži. Avšak lidská duše hledá svého Stvořitele. Přirozená náboženství mají prvky poznání Boha – jeho spravedlnost, odměnu za dobro, trest za zlo, potřebu oběti za vykoupení provinění. Toto všechno nacházíme v pohanských náboženstvích. A do toho se přidává ďábel se svoji lží. Tu více, tu méně se mu daří do toho vnášet svoje obludnosti – kult hříchu. Snaží se, aby náboženství zaměřené na Boha se změnilo v náboženství zaměřené na něho, ďábla. On chce být bohem.

Bůh se neodvrací od svého stvoření, obětuje se a získává tak právo dát nám svoje Slovo. Znovu se Bůh vyslovil. Dává nám své evangelium – říká: Je potřeba voda křtu; chléb a víno jako chléb života, dávající účast na jeho oběti; církev postavená na skále, jež dává záruku (srov. Mt 16,18). Jako nemusíme uvažovat, proč by v ráji nemohl člověk jíst z onoho stromu, tak není nutné přemýšlet o tom, zda je skutečně potřebné to, co Ježíš řekl. Opět nejde o nic jiného než o to, komu uvěříme: Bohu, nebo starému hadovi.

V temnotách knížete tohoto světa zářilo Boží světlo. Zářivé, jako zářivé je Slovo. Stejně jako dal Bůh svému nepříteli vyzkoušet prvotní jasné poznání pravdy prvních lidí, když se toho domáhal, tak dává vyzkoušet také jasné poznání jeho slova, které nám dal v evangelium.

A znovu se dostává ke slovu satan, aby vyzkoušel, komu uvěříme teď. Přichází se svoji lží a přesvědčuje, že je to dobré ji-

nak, ne, jak to říkal Ježíš. A roztrhal křesťanství na mnohá společenství, postavil je proti sobě. Tak znemožnil, aby velké nekřesťanské národy mohly přijmout křesťanství. Ptají se: „A které?“

Takto oslabené křesťanství ďábel podrobuje svému dalšímu útoku – ateismu. Ateismus se téměř nedotkl nekřesťanských náboženství. Vlna ateismu, satanovo dílo, je zaměřena na to, aby lidé pustili z rukou Bibli, aby zesláblo to světlo, které nám přineslo Slovo Boží. A ono skutečně zesláblo. Křesťanské země najednou přijímají buddhismus a jiná pohan-ská náboženství, která při plném poznání křesťanství jsou tak chudá, že skutečně nemohou s křesťanstvím soupeřit. A pak se ďáblová taktika mění téměř ze dne na den: Když se ještě nedávno zdálo tak pochybné, že by něco nadpřirozeného vůbec mohlo existovat, najednou je tu tolik duchovna, tolik nadpřirozeného dění! Novodobé pohanství. Ateismus není pohanstvím – pohanství není nevíra, je to víra v nepravé bohy. V ateismu se satan nemůže stát bohem, protože ateismus nevěří v žádného boha. Ateismus byl pouze prostředkem k oslabení světla zářivého Slova, které nám Bůh dal. Když ateismus splnil svůj úkol, mizí. Sami jsme zakusili, jak vymizel, jakoby sám od sebe, z čehož lze poznat, že byl skutečně satanovým dechem. Když jeho pomocí zastínil Boží světlo, přichází satan s novodobým pohanstvím. Předkládá svoji „pravdu“. Parazituje na Božím díle, napodobuje. Jako Ježíš přišel se znamením Boží moci, s nadpřirozenou divotvornou mocí, také on s ní přichází. Ježíš nám to pro tuto dobu předpověděl. Ale kdo dnes ví, že nám to předpověděl? ►

► Satanovým cílem je jeho náboženství. On chce být Bohem. Šíří se rovněž otevřený kult ďábla – satanismus. Je to neuvěřitelné, že lidem se umí zalíbit kult ducha zla. Představuje se pod maskou něčeho pozitivního, kulturního. Pro ty, kdo otevřený kult ďábla nejsou schopni přijmout, má ďábel na výběr mnoho možností, lákavých exotických náboženství, která jsou – některá víc, některá méně – jeho. Dokonce i v Kristově církvi vytváří pro ty, kdo by se od ní nikdy neodtrhli, své skupiny, které jdou za jeho mámením. Hlavně pro ně platí Ježíšova slova o falešných znameních a zázracích, které mají svěst, „kdyby to bylo možné, i vyvolené“. Satan sahá po svém největším vítězství, chce se posadit na trůn Boží, na stolec jeho Syna. Přípravuje velký odpad, předpovězený v Bibli, když se navenek zjevně ukáže, co připravoval uvnitř, také uvnitř samotné Kristovy církve. Zdá se, že navenek všechno směřuje k jeho konečnému vítězství.

Ale Bůh je Nejvyšší, satan ve své pýše nevidí, že nad ním nemůže zvítězit. Lež je silná a daří se jí, avšak Pravda, Dobro, Láska jsou mocnější, nakonec dosáhnou

vítězství. Bible jasně předpovídá konečné vítězství Boha a jeho věrných.

Bůh postaví proti síle pyšných síly svých maličkých – Ženu a její potomstvo. Všechny ty mocné New Age a jemu podobné proudy, které chtějí ovládnout svět, se v jedné chvíli ztratí jako pára nad hrncem, když Bůh pro věrnost svých maličkých vánkem svého Ducha odvaně dým satanovy lži a zazáří zde poznání jeho pravdy... Neumíme si to představit?

Co dokáže vanutí ducha?

Když se dostal ke slovu duch zla v době Ježíšova života, když – jak Ježíš řekl – nastala „hodina temné moci“, všichni ti, které uzdravoval a kteří ho před týdnem se slavnostním „Hosana!“ vítali v Jeruzalémě, najednou pod vlivem jeho vanutí volají: „Ukřížuj!“ Ne však všichni – malá skupinka věrných spolu s Marií se modlila. A když potom o Letnicích sestoupil mezi ně do večeradla Duch Svatý, všichni se tam sběhli a pod vlivem jeho vanutí najednou měli jasno v tom, co udělali, a úpěnlivě prosili apoštoly: „Bratři, co máme dělat?“

I v životě naší generace se toto opakuje. Také v naší době se dostal ke slovu duch zla a nastala hodina temné moci. Satan dýchl na svět svůj dým ateismu a všem se nám zdálo, jako by nic nadpřirozeného nebylo možné dokázat, jako by zázraky opravdu byly věci minulosti. Když tento dech splnil své poslání, ztratil se naprosto neuvěřitelně i se zřízením, které jej neslo. Pak satan vdechl do světa jiný dým a je zde exploze duchovna, je zde víra v jeho mnohé lži. Kdo dnes ještě říká, že nic duchovního neexistuje? Dnes už jde jen o to, které náboženství. Když však jednou dýchne Bůh a odvaně satanův dým, nikdo nebude pochybovat o tom, které náboženství je pravé, každému bude zřejmé, kde je pravda. Přijde to zevnitř, tak jako zevnitř přicházely i satanovy lži, když jsme dýchali jeho dým. Když se nadechneme Ducha Božího, zmizí naše přiotrávení a uvidíme jasné.

Jedině Duch Boží může pomoci proti množství bludů, které se rozšířily ve světě. Jenom on nám může dát nadýchat se pravdy. Jenom Duch Svatý, tak jako tomu bylo o Letnicích, když všichni pomýlení a oklamani v nitru svého srdce poznali jeho působením pravdu.

Takto se skončí hodina temné moci i pro lidstvo. Maria shromažďuje do večeradla modlitby své děti jako apoštoly této doby, aby spolu vyprosili nové Letnice. – Tento konec satanovy vlády viděl Bůh v ráji, ve chvíli, kdy se jeho nepřítel stal „knižetem tohoto světa“. Tehdy říká, že Žena a její potomstvo jednou rozdrťí hlavu pekelného hada. Ne lidskou moudrostí a schopnostmi, ale silou modlitby, silou víry v jeho Slovo umožní Bohu vdechnout do světa jeho Ducha Svatého. A v něm všichni jasně uvidí pravdu. Ti, kdo nepřijali Krista, uvidí, v jaké temnotě se nacházejí. Křesťané naleznou vytouženu jednotu, jasně si uvědomí, že Kristus založil jednu církev, ne mnohé. Pochopí, že nikdo jiný neměl právo založit církev než ten, kterého poslal Bůh – Syn Boží, Ježíš Kristus, jenž pro ni zemřel. Vždyť založení církve dává vykoupení – znamená to vykoupit lidi ze satanova panství a přivést je z něj na Boží území. Kdo jiný to může, než jediný Vykupitel? Ježíš jediný je příslibený Mesiáš, každý jiný může být pouze falešným mesiášem. Tehdy to všichni pochopí. Tehdy pochopí, jak jim schází Maria, aby mohli s ní jako její potomstvo rozdrtit hlavu pekelného hada a tak splnit Boží vůli.

Neboť jde o jediné – o naši víru v Boha, víru v jeho Slovo, jež nám dal – jde pouze o to, aby Bůh námi dokázal svému nepříteli, že „lidé věří mně, a ne tobě“. Tak jak to bylo už při zkoušce v ráji, v níž se pod stromem rozhodlo, kdo má být knížetem tohoto světa.

Jsme generace, jež je podrobena této vrcholné zkoušce dějin. Satan na nás dýchl svůj dým, přijali jsme tmu jeho lži. Avšak pro víru maličkých, zbytku jeho věrných, modlících se ve večeradle, dýchne také Bůh svého Ducha a budeme mít možnost všechno vidět jasně. Všichni, kdo byli pouze oklamáni, se vrátí k Bohu a satanovi zůstanou jen ti, kdo skutečně milují zlo, i když je jasně poznají, a proto dostanou i jeho úděl zatracení. A svět se vrátí Bohu, svému Stvořiteli. Všichni přijdou a budou se ptát: „Bratři, co máme dělat?“ a v nové evangelizaci přijmou světlo Pravdy. A nakonec bude i tento svět včleněn do Božího duchovního, nebeského království.

*Z Máriina doba. Mimoriadne číslo, 1995
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“

Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho.

A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

V roce 2016 bylo zabito 90 000 křesťanů

V roce 2016 bylo ve světě zabit odhadem 90 000 křesťanů. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas to uvedl italský sociolog Massimo Introvigne, který vede *Centrum pro studia nových náboženství* (CESNUR) v Turíně. Zhruba 500–600 milionů následovníků Krista nemůže vyznávat svou víru zcela svobodně.

S profesorem Introvigem hovořila Debora Donniniová z Vatikánského rozhlasu:

Introvigne: Renomované *Center for Study of Global Christianity* vydá v příštím měsíci statistiku za rok 2016, která hovoří o 90 000 křesťanů zabitých pro svou víru, je to jeden mrtvý každých šest minut, tedy o něco méně vzhledem ke 105 000 v předchozím roce. Z těch (letošních) bylo 70 % – 63 000 zabito během kmenových konfliktů v Africe. Americké centrum je zahrnuje do statistiky, protože se podle něj jedná z velké části o křesťany, kteří odmítají používat zbraně z důvodů svědomí. Další 30 % – 27 000 pochází z teroristických atentátů, ničení křesťanských vesnic nebo vládního pronásledování, jako se tomu děje v Severní Koreji.

Vatikánský rozhlas: Co se pak týká odhadu pronásledovaných křesťanů ve světě, kolik jich zhruba je?

Introvigne: Pokud se vezmou statistiky z nejméně tří výzkumných center v USA i z mého CESNUR a porovnájí se mezi sebou ve 102 zemích světa, odhady se pohybují mezi 500 a 600 miliony křesťanů, kteří nemohou vyznávat svou víru zcela svobodně. Aniž bych opomíjel nebo zmenšoval utrpení příslušníků jiných náboženství, křesťané jsou nejvíce pronásledovanou náboženskou skupinou na světě. Někdo může být zmatený z těchto statistik, protože na jedné straně nám přináší číslo 90 000, zatímco jiní hovoří o několika tisících a ještě jiní o několika stovkách. Když se čísla o tolik liší, je jasné, že se počítají různé věci. Kdo počítá lidi, kteří jsou vědomě postaveni před tragickou volbu: „Bud' zapřeš svou víru, nebo zemřeš“, napočítá jich několik stovek. Kdo má o něco širší pojetí – nejen „kandidáti blahořečení“, ale i lidi, kteří si uvědomovali, že pokud budou praktikovat

víru určitým způsobem, mohou být zabiti – hovoří o několika tisících. Jestliže se však mluví o lidech, kteří byli zabiti pro své křesťanství v širším slova smyslu, potom se dojde k 90 000, tedy k jednomu člověku každých šest minut.

Vatikánský rozhlas: Není možné nevzpomenout nejbrutálnější pronásledování namířené proti křesťanům, které páchá samozvaný Islámský stát na dobytých územích. Existují příklady křesťanů, kteří na těchto územích přišli o život a zůstali přitom věrní Pánu?

Introvigne: Ano, na územích takzvaného Islámského státu existuje více případů, mezi nimi i několik těch, které zkoumá církev kvůli možnému blahořečení; existují křesťané, kteří se vědomě rozhodli zůstat na těchto územích a nadále, jak jen mohli, vyznávali svou víru. Hovořili o Islámském státu, nesmíme zapominat, že Islámský stát zabíjí také mnohé muslimy, a že podle našich odhadů počet křesťanů zabitých pro svou víru a počet muslimů zabitých pro svou víru – vyjme-li se z toho Afrika, hovoříme o jiných kontinentech, především o Asii – je vel-

mi podobný. Muslimové jsou obecně zabíjeni jinými muslimy: šíitští muslimové jsou zabíjeni sunnitskými muslimy, a to je nejčastější případ. Někdy jsou sunnitští muslimové zabíjeni šíitskými muslimy; muslimové, kteří nesouhlasí s nějakou odchylkou islámu, jsou zabíjeni nejextremističtějšími muslimy, jako je tomu v případě Islámského státu.

Vatikánský rozhlas: Co se vás na tomto fenoménu pronásledování nejvíce dotýká?

Introvigne: Dvě věci. První je ta, že ve všech zemích mírně roste netolerance a netolerance je předstupněm diskriminace, která je pak zase předstupněm pronásledování. A potom klidný, vznešený a často příkladný postoj křesťanských menšin, které byly trýzněny všemi možnými způsoby, avšak opravdu jen velmi zřídka odpověděly na násilí násilím; ve většině případů pokojně svědčily o své víře, často také odpustily svým pronásledovatelům a modlily se za ně.

Ondřej Mléčka, TS ČBK 28. 12. 2016

Zdroj: Vatikánský rozhlas

(Redakčně upraveno)

Lékárnice souzena proto, že odmítla vydat abortivní pilulku

Soud v severoitalské Goricii zprostil obžaloby lékárnici z Terstu, která v roce 2013 odmítla prodej potratové pilulky. Jako farmaceutka povinná veřejnou službou byla obviněna z neoprávněného odepření správného úkonu, když během noční služby nevydala přípravek (paradoxně náležející do kategorie léků) navzdory předložení lékařského předpisu. Hrozilo jí čtyřměsíční odnětí svobody. Vatikánský rozhlas mluvil s právníkem obviněné, Simonem Pillonem, který při procesu hájil její právo na výhradu svědomí v souladu s Etickým kodexem italských farmaceutů.

„Je to novinka, řekl bych dokonce první rozsudek v naší zemi, který uznává výhradu svědomí pro lékárníky, kteří odmítanou vydání abortivní pilulky. Skutečný

problém ale spočívá v tom, že k němu nikdy nemělo dojít, protože si vyžádal tříletý proces, kterým si navíc musela projít matka pěti dětí! Kdyby už dávno existoval zákon, který by definoval výhradu svědomí, nemuseli jsme dospět k osobní oběti člověka, pro něhož byl neslučitelný kompromis s vlastním svědomím. Bylo mi ctí, že jsem mohl hájit takto odvážnou ženu, ale přál bych si, aby byl co nejdříve schválen zákon, který by uznal prvotní právo každého člověka – kterým je, ihned po právu na život, právo na svobodu svědomí,“ uvedl advokát Simon Pillon. Dodejme, že výhradu svědomí ve zdravotnictví České republiky reguluje od roku 2012 zákon č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách.

www.radiovaticana.cz, 29. 12. 2016

Bůh přebývá uprostřed nás

Když se fatimským pasáčkům na jaře 1916 ve slunečním světle zjevil anděl jako zářící mládenec, vyzval je, aby následovali jeho příklad: „Modlete se se mnou!“ Anděl si klekl, sklonil hlavu až k zemi a třikrát opakoval modlitbu:

„Ó můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím o odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, neklanějí se Ti, v Tebe nedoufají a nemilují Tě.“

Jak nám to Bůh usnadňuje, jen abychom se s ním mohli osobně setkat! Musíme jen vstoupit do kostela a klanějící se můžeme opakovat slova anděla.

„On, který stvořil celý svět a jehož předrahá krev smyla moje hříchy, je zde přítomný ve svatostánku. Není to žádný klam: Živý Bůh je zde skutečně přítomný. Dokážu pochopit vznešenost Boha, ale jeho pokoru nikoliv,“ přiznává sv. Matka Tereza s ohledem na tajemství Boží přítomnosti v podobě této malé hostie. Není divu, že se svatí zamilovali do Nejsvětější svátosti!

Když sv. Petr Julián Eymard (1811–1868), zakladatel eucharistiánů, přišel do Paříže, žil v ubohých podmínkách. Scházelo mu toho dost, ale když ho někdo politoval, rozhodně odpověděl: „Je tady Nejsvětější svátost, to je vše, co potřebuji.“ A ty, kdo ho prosili o pomoc a útěchu, posílal ke svatostánku: „Všechno naleznete v Eucharistii: sílu slova, moudrost a zázraky, ano, i zázraky. Eucharistie je největší zjevení Ježíšovy lásky. Může být překonána až v nebi.“

Proto už sv. Kateřina z Janova (1447–1510), velká teoložka očiště, řekla: „Doba, kterou strávím před svatostánkem, je nejlépe využitý čas mého života.“ Je to jasné, protože když se modlíme, dovolíme Bohu, aby působil v našem životě. Jako aktivním křesťanům, často přetížným prací v dnešní výkonné společnosti, nám není snadné uvěřit, že čas strávený před Nejsvětější svátostí je opravdu tím nejsmysluplnějším využitým časem.

Rovněž Matka Tereza měla tento problém. P. Brian Kolodiejchuk MC, postulant jejího procesu blahorečení a svatořečení, píše, že během setkání kapituly v roce 1973 vyslovila jedna její sestra takovouto prosbu: „Matko, každý den chceme mít hodinu adorace.“ První reakce Matky Terezy byla: „To je nemožné, máme příliš mnoho práce; nemocní, umírající, ma-

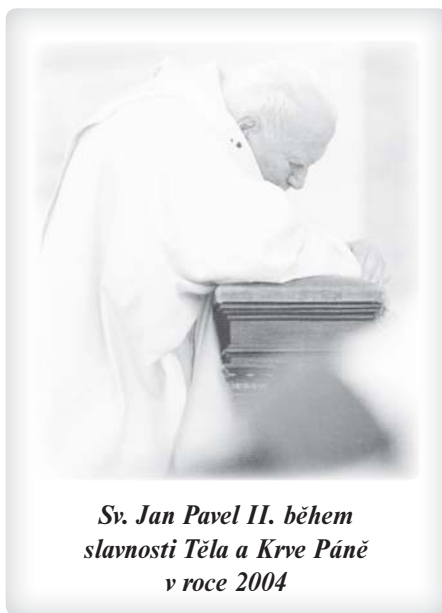
lomocní, děti!“ Sestry to však navzdory tomu zkusily a Matka Tereza mohla dosvědčit: „Od té doby máme mnohem větší, vroucnější lásku k Ježíši a mnohem

„Člověk na kolenou před Bohem je něco obrovského. Kdo se klaní, stojí na správném místě... Kde si ale při adoraci člověk kleká na kolena, tam je posvěcován a tam získává úroveň.“

kardinál Joachim Meisner

větší a chápavější lásku mezi sebou navzájem. Ba ještě více: Adorace prohloubila naši lásku k chudým. Lépe chápeme jejich utrpení a jejich potřeby. Ano, a ještě více: Máme tak mnoho úžasných povolání! Stále říkám: Je to plod Eucharistie; přichází to z Kristovy přítomnosti, z naší adorace.“

Dojímavé svědectví nám zanechal svatý papež Jan Pavel II. Kardinál Andrzej Deskur (1924–2011), který ještě jako student poznal Karola Wojtyłu, vzpomíná: „Když byl Karol v kapli, slyšeli jsme ho mluvit, jako by hovořil s jinou osobou.“ Jíž

Sv. Jan Pavel II. během slavnosti Těla a Krve Páně v roce 2004

jako kněz, později i jako biskup a papež strávil mnoho hodin na kolenou před Nejsvětější svátostí. Sám dosvědčuje: „K tomu, abychom žili z Eucharistie, musíme strávit mnoho času v modlitbě před Nejsvětější svátostí. To zakouším každý den. Tam nacházím sílu, útěchu a oporu.“ Svoji neobyčejnou úctu a lásku k Nejsvětější svátosti projevil Jan Pavel II. o slavnosti Těla a Krve Páně, při svém posledním procesi 10. června 2004. Mons. Konrad Krajewski říká: „Před jeho klekátkem byla vystavena monstrance s Nejsvětější svátostí. Během procesí se papež obrátil ke mně a polsky mě poprosil, že by si chtěl kleknout. Ale fyzicky to už nedokázal. Co neohleduplněji jsem mu vysvětlil, že pro něho je nemožné a nebezpečné kleknout si, jelikož se vůz během jízdy kolébal. Reakcí na to bylo známé tiché »zabrblání«. Po chvíli však znovu zopakoval: »Chci si kleknout.« Já jsem mu to s těžkým srdcem musel znovu zamítnout. Navrhl jsem, aby raději počkal, dokud nebude Santa Maria Maggiore docela blízko. Znovu jsem uslyšel »zamručení«. O něco později však s rozhodností polsky zvolal: »Tady je Ježíš! Prosím...!« Už víc nebylo možné mu odporovat. S velkými obtížemi jsme mu pomohli kleknout si. Papež se pevně držel okraje klekátka a tak se pokoušel podepírat. A my jsme se stali svědky velkého projevu víry.“

Adoraci jako odkaz svého biskupského působení zanechal své arcidiecézi kardinál Joachim Meisner. Ježíš v monstranci je ve dne v noci vystaven v Maternushausu v centru Kolína. Jako emeritní biskup se sám kardinál zařazuje do řady klanících se vždy, když může. Při svém rozlučkovém kázání v kolínském dómě 9. března 2014 řekl: „Člověk na kolenou před Bohem je něco obrovského. Kdo se klaní, stojí na správném místě, má v realitě smysl pro proporcii a míru. Přijímá, že je člověkem, a ne Bohem. To je čistá pravda a spravedlnost. Adorace je počátkem každého zdravého lidského sebevědomí. Kde si ale při adoraci člověk kleká na kolena, tam je posvěcován a tam získává úroveň.“

Kéž nám tyto příklady znovu připomenou důležitost a význam eucharistického klanění.

Z Vítazstvo Srdca 104/2015 přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Modlitební tažení za český národ

V listopadu 2008 jsme vyzvali čtenáře Světla a Zpravodaje Matice cyrilometodějské, aby-
chom se všichni spojili k modlitebnímu tažení pod praporem sv. Václava, Pražského Jezulátka a všech českých kandidátů na svatořečení. Navrhli jsme společný úmysl:

Za obrácení českého národa a návrat ke kořenům svaté víry. • Za dary Ducha Svatého pro českou církevní hierarchii, zasvěcené osoby a pracovníky sloužící v církvi. • Za moudrost pro politiky, aby neschvalovali zákony odporující zákonům Božím. • Za křesťanskou morálku pro osoby v oblasti podnikání, ekonomiky a financí, v oblasti kultury a umění. • Za pravdomluvnost, statečnost a čestnost pro pracovníky ve sdělovacích prostředcích. • Za lékaře a zdravotnický i ošetrovatelský personál, za zastavení potratů a všech praktik vedoucích k za-

bíjení nenarozených dětí. • Za přijímání svátostí umírajícími a za duše v očistci. • Za naše rodiny a rody, za uzdravení rodových kořenů. • Za učitele, vychovatele, za čistotu dětí a mládeže, za návrat mravnosti. • Za všechny svázané a zotročené duše.

Na webových stránkách Matice cyrilometodějské s. r. o. www.matricecm.cz byl zveřejněn seznam lidí, kteří se po půlhodinách nepřetržitě budou modlit na tento úmysl. Během krátké doby se celý seznam zaplnil a více než 700 věřících se od té doby bez přestávky modlí na tento úmysl. Mnoho se jich modlí i mimo časový harmonogram, ve svých volných chvílích. Touto cestou bychom chtěli všem těmto modlitebníkům poděkovat za jejich vytrvalost, zvláště těm, kteří navíc nesou obtíže spojené s modlitbou v náročnou denní či noční dobu, kdy většina lidí už odpočívá. Pán Bůh

zaplatí za vaše oběti, posty, mše svaté, svatá přijímání, kající pobožnosti a večeradla na tento úmysl. V roce 100. výročí fatimských zjevení můžeme přidat i modlitby spojené s těmito zjeveními, včetně osobního zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (lze najít např. na www.fatima2017.cz).

Za všechny modlitebníky, jejich rodiny a na jejich úmysl bude sloužena mše svatá 29. ledna 2017 v 7 hodin v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Prosíme ty, kteří se modlili a již se z nějakých důvodů modlit nemohou, aby nám tuto změnu ohlásili. Na výše uvedených webových stránkách si můžete ověřit aktuální seznam modlitebníků. I přes stále projevy zla v naší zemi i na celém světě, přes mnoho bolestí a odvrácení od Boha, věříme, že Bůh slyší modlitby zbožných a pokorných srdcí. Vytrvejme tedy!

Redakce Světla

National Geographic a jeho genderová revoluce

Měsíčník *National Geographic*, prestižní vědecký časopis s 50 miliony čtenářů a 31 jazykovými redakcemi, přichází v lednu se speciálem nazvaným *Genderová revoluce*. Obálce věvodí portrét devítileté Avery Jacksonové, která sama sebe označuje za „transgender“ a vypráví o prvních čtyřech letech svého života, které – za velkého utrpení – prožila jako chlapec. Avery žije v Kansasu a navzdory svému dětskému věku se stala symbolem boje za práva své věkové kategorie. „Jsem šťastná a hrdá na to, že jsem transgender. Nejsem monstrum a nejde ze mne strach. Chci, aby se se mnou jednalo jako s jakoukoli jinou lidskou bytostí.“ Z úst devítiletého dítěte je tato žádost navýsost oprávněná, je však škoda, že jiné lidské bytosti – dospělé a informované – s poruchou jeho sexuální diferenciaci vědomě nakládají tak, aby přinášely dvojznačné a ideologické poselství. Speciál tvoří dalších 80 necenzurovaných fotografií a příběhů nezletilých dětí a dospívajících z celého světa, jejichž delikátní situace by vyžadovala větší míru respektu, rezervovanosti a etického přístupu.

Jak ve vědeckém magazínu píše Robin Marantz Henig, publicista zabývající se přírodovědnými tématy, v současnosti probíhá „evoluce pojmů žena a muž a významu slov transgender, cisgender, gender nonconforming, genderqueer, agender a dalších z celkem padesáti možností genderové příslušnosti, které facebookový profil nabízí svým uživatelům. Vědci odhalili nové a složité skutečnosti, týkající se znalostí o biologickém pohlaví. Mnozí z nás se na střední škole naučili, že pohlaví určují dva pohlavní chromozomy a nic jiného, ale to nelze říci tak přímočaře,“ tvrdí dopisovatel měsíčníku *National Geographic*. Souhlasně s ním mluví šéfredaktorka listu Susana Goldbergová o „novém pohledu na otázky genderu“, tedy takovém, který by překonal „binaritu mužství a ženství“ a vyústil v nerozlišený „middle sex“ či „gender fluid“.

Proti necitlivému využití dětí coby vlajkonosů hlášané antropologické revoluce v Itálii vystoupil deník *Avvenire*. Poukazuje na fakt, že poruchy sexuální diferenciaci se týkají jednoho z 5 000 novorozenců, poruchy pohlavní identity pak 2–3 % dětí ve věku mladším šesti let. Podle od-

borníků se osm z deseti těchto případů vyřeší v období puberty přijetím vlastního biologického pohlaví. Popisované situace se však hlavně dotýkají nejintimnější sféry člověka a zahrnují etické, morální a právní otázky. Děti, které je prožívají, je nutné doprovázet pozorně a kompetentně, protože, jak potvrdí jakýkoli poctivý psycholog, vyznačují se vším jiným, než hlasitě na odív projevovaným sebevědomím. Italská výzkumnice Sofia Bisogniová z florentské univerzity v nedávno publikovaném šetření shrnula projevy rizikového chování, které se vyskytuje u dětí s poruchou pohlavní identity. Více než osmdesát procent dotázaných (83 %) pomýšlelo na sebevraždu a více než polovina (53 %) se o ni pokusila, 46 % takovýchto nezletilých prostituje, 74 % užívají drogy, 96 % má sexuální styky pod vlivem alkoholu a 75 % pod vlivem drog, u 21 % bylo zaznamenáno sebepoškození. O těchto patologických jevech se nicméně vědecký magazín *National Geographic* nezmiňuje, a proto mu list italských biskupů navrhuje jiný typ revoluce – totiž více lidskosti.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 3. 1. 2017

Ještě než jsem tě vytvořil v matčině životě (2 - dokončení)

Druhý den přijal Rafaelovu nabídku jen jeden žebřák. Když se osprchoval a Rafael ho ostříhal, oholil a cosi mu navařil, začali spolu hovořit. „Já vlastně nejsem žebřák, jsem povoláním zedník,“ vyprávěl neznámý. „Tulácký život se mi jednoduše líbí. Nechtěl jsem se nikdy vázat, ačkoliv jsem měl několik žen a stal jsem se také otcem jednoho dítěte.“

Rafael chtěl vědět více, ale tento muž mu neuměl říci nic bližšího. Nevěděl dokonce ani to, zda je jeho dítě chlapec či děvče. Rafael stále pozorněji naslouchal, až se nakonec zeptal, zda si nepamatuje na matku dítěte. „Ó, ano, měla jen 14 let, v podstatě byla ještě děvcetem.“ – „Prosím? Čtrnáct let? Vite, jak se jmenovala?“ – „Samozřejmě, Ruth.“ To zasáhlo Rafaela jako blesk. Zmizel do svého pokoje. Nevěděl, zda se má radovat, či hlasitě křičet, nebo má obejmout tohoto cizince, anebo se na něho vrhnout. To přece nemohla být pravda! Nakonec vytáhl svůj občanský průkaz a ukázal ho neznámému. Stá-

lo tam černé na bílém: Ferreira de Brito, příjmení jeho matky Ruth. Čerstvě umytý tulák se s hrůzou podíval na Rafaela a roz-

Rafael Ferreira de Brito

plakal se. Byl v šoku. A z mladého misionáře vytryskla osmnáctiletá bolest: „Vždy jsem čekal na to, že si jednou spolu zahrajeme s balonem, že budu mít otce, který mě pozve na oběd, s kterým budu moci

zápatit a který mi bude naslouchat. Ale tys tu nikdy nebyl!“

Nedokázal své city ovládnout. Kolísaly mezi agresivitou a radostí z toho, že našel svého otce. „Objali jsme se a řekl jsem mu, že ho nyní už nespustím z očí.“ Náročnou cestu odpuštění jim oběma pomohl překonat jistý kněz. Po třech letech se s Rafaelovým otcem dokázala setkat i jeho matka Ruth. Vykřičela mu do tváře všechno to utrpení, které jí způsobil. On jen poslouchal a nakonec řekl: „Máš pravdu.“ Tato pokora dala zraněné ženě sílu odpustit mu: „Až jednou zemřeš, věz, že jsem ti odpustila.“

Rafael dále vypráví: „Dne 13. května 2012, na svátek Panny Marie Fatimské, odešel můj otec do nebe. Praskl mu žaludeční vřed. Jeho poslední slova byla: »Kde je Rafael? Musím ho vidět. Řekni mu, že ho mám rád.«“ Jeho syn právě přednášel na duchovních cvičeních pro kněze v Polsku; před třemi biskupy a osmi sty kněžími. Ti na závěr odsloužili mši svatou za jeho otce, který nežil jako křesťan, ačkoliv věřil v Boha, ale neuvěřitelným způsobem mohl zažít velikost Božího milosrdenství.

Koncem téhož roku Rafaelovi zavolali, že jeho strýc Paolo, který chtěl donutit jeho maminku k potratu, dostal mrtvici. Celé měsíce se o něho starala maminka Ruth. Jelikož se jeho zdravotní stav zhoršil, musel jít do nemocnice, kde v kómatu ležel na JIP. Navštívili ho všichni příbuzní a rozloučili se s ním. Scházel už jen Rafael. Z lásky k matce se nakonec překonal. Našel umírajícího strýce v bezvědomí. Jelikož Paolo nebyl pokřtěn, nepřišel k němu žádný kněz. Rafael k němu promluvil: „Vím, že mi nemůžeš odpovědět, ale jistě mě slyšíš. Chci ti říci, že ti odpouštím. Určitě je toho hodně, za co bys chtěl poprosit o odpuštění. Neboj se jít k Ježíši! Nepotkáš v něm rozhněvaného soudce. Jsou Vánoce, proto potkáš Ježíše v podobě dítěte.“ Pak ho pokřtil. Jen co Rafael odešel z pokoje, těžce nemocný strýc za deset minut zemřel. On, který nechtěl dopřát Rafaelovi, aby žil, a chtěl ho zabít, dostal právě jeho prostřednictvím tu největší pomoc pro věčný život. ▶

Rafael se v Brazílii 4. srpna 2013 oženil s Lilian. Dnes žijí společně se svým synem Danielem na Sardinii. Nedaleko města Cagliari otevřeli dům, kde přijímají mladé muže, kteří mají problémy s drogami, alkoholem a depresemi. Skrze modlitbu, práci a bratrské společenství chtějí jít spolu s nimi cestou vnitřního i vnějšího uzdravení. Rafael, který přitom pracuje na doktorátu z teologie, organizuje modlitební setkání pro lidi všech věkových kategorií. Často ho zvou, aby svědčil o Ježíši. Zároveň tak může různým způsobem druhým zprostředkovat Boží milosrdenství, které on sám zakusil ve vlastním životě.

► Setkání s Matkou všech národů

V roce 2008 se Rafael zúčastnil charismatického setkání v Amsterdamu jako průvodce programem a vydal svědectví. Když hledal možnost, aby tam mohl jít na mši svatou, přišel jakoby náhodou do kaple Matky všech národů. Po mši svaté se o Matce všech národů dozvěděl více.

Jelikož zvěstování poselství milosrdné lásky všem národům a vnímání Panny Marie jako zakladatelky společenství patří k charismatu Rafaelovy komunity, toto setkání s Matkou všech národů bylo pro Rafaela a zakladatele společenství jasným potvrzením jejich poslání: Skrze Marii jít ke všem národům. Hned po návratu do Brazílie rozdal Rafael tisíc obrázků s modlitbou v portugalštině a dodnes je on sám hluboce spojen s Matkou všech národů.

Dvě osobní otázky

Na závěr svého svědectví dostal Rafael dvě otázky: „*Když tě vidíme, jak se chováš ke svému synovi, ani se nám nechce věřit, že jsi nikdy neměl dobrého otce.*“

Jak je možné být dobrým otcem bez osobní zkušenosti?“

Rafael: „*To dokáže každý, když se setká s Pánem. Otcovskou lásku jsem zakusil od více osob, jako byl například můj strýc Alcides, obuvník, anebo později otec Antonello. Bůh není nespravedlivý.*“

„*Když myslíš na svoji minulost, na všechny utrpení, které jsi musel snášet, nejsi smutný anebo dokonce na Boha nahněvaný, co všechno na tebe dopustil?“*

Rafael: „*Ó, ne, naučil jsem se dívat na svoji minulost s vděčností, nevnímat ji jako zátěž, ale spíše jako dar. Nesmíme dělat ze sebe obětní beránky. Pán Ježíš je jediný pravý obětní Beránek. A když teď potkáš Pána, začneš se na svůj život dívat zcela jinak. Nejde zde o psychologii, ale o spiritualitu. Ježíš dává všemu smysl, i utrpení. Musíme sjednotit naše rány s ranami Pána. Jeho kříž uzdravuje. Nikdy necítím smutek, který by pocházel z mé minulosti. Když najdeš smysl svého života, pak všechno dostane svůj smysl; jak dobré, tak i zlé, protože Bůh je s tebou v každé situaci.*“

Z Vítazstvo Srdca 112/2016 přeložil -dd-

„*Dnes má moje maminka 48 let a žije v Brazílii z důchodu po zesnulém manželovi Miltonovi, který se zřekl sekty Macumba a uvěřil v Krista. Je už dvojnásobnou babičkou, protože můj nevlastní bratr Juanito, který pracuje v pizzerii, má už také dítě,*“ říká Rafael.

ZÁZRAK S KRVÍ SV. JANUÁRIA V NEAPOLI NENASTAL

Po více jak třech desetiletích nenastal v Neapoli tzv. zázrak s krví. Uschlá krev sv. Januária, uchovávaná v katedrále města, se v pátek nezkapalnila, informovala italská média. Neuskutečnění zázraku s krví je pro obyvatele Neapole špatným znamením. Kustod relikvie, Mons. Vincenzo De Gregorio, apeloval na věřící čekající v chrámu, aby nepropadli panice. „*Nemůžeme hned myslet na katastrofy a neštěstí,*“ prohlásil duchovní. Vyzval, aby se nadále modlili.

Během staletí se krev městského patrona, uchovávaná ve skleněné ampuli, zkapalňuje pravidelně 16. prosince, v památný den varování před výbuchem Vesuvu v roce 1631. Další termíny jsou 19. září na svátek svätce, prvokřesťanského mučedníka, a pak v sobotu před první nedělí v květnu. Dne 19. září se zázrak regulérně uskutečnil.

Naposledy se zázrak s krví neuskutečnil v roce 1980. To je dááno do spojení se zemětřesením v Irpinii. Během této katastrofy, nejmasivnější po 2. světové válce, zemřelo 2 900 lidí. I v roce 1973 čekali obyvatelé Neapole na zkapalnění zbytečně. V tom roce vypukla ve městě epidemie cholery.

Pro fenomén zkapalnění existují i vědecká vysvětlení, která ovšem nejsou všeobecně uznávána. Januarius (italsky „San Gennaro“) byl podle tradice sťat 19. září 305, během pronásledování křesťanů za vlády římského císaře Diokleciána.

*Z <http://de.radiovicana.va>
(17. 12. 2016) přeložil -tk-*

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Můj Syn byl zdrojem lásky a světla, když na Zemi mluvil k národu všech národů. Apoštolové moji, následujte jeho světlo. To není snadné. Musíte být malí. Musíte se učinit menšími než druzí, s pomocí víry se naplnit jeho láskou. Ani jeden člověk bez víry nemůže na zemi prožít zázrak. Já jsem s vámi. Projevují se vám těmito příchody, těmito slovy, chci vám podávat svědectví o své lásce a mateřské péči. Děti moje, neztrácejte čas kladením otázek, na které nikdy nedostáváte odpověď. Na konci vaší pozemské cesty vám je nebeský Otec dá. Vždycky si uvědomujte, že Bůh všechno zná, Bůh vidí, Bůh miluje. Můj přemilý Syn prozařuje život, rozptýluje temnotu, a moje mateřská láska, která mne přináší k vám, je nevýslovná, tajemná, ale skutečná. Já vyslovuji svoje pocity k vám: lásku, porozumění a mateřskou náklonnost. Od vás, apoštolové moji, žádám vaše různé modlitby, které mají být skutky lásky. To jsou mému mateřskému srdci nejmilejší modlitby. Přináším je svému Synu narozenému kvůli vám. On se na vás dívá a slyší vás. My jsme vám stále nablízku. To je láska, která volá, spojuje, obrací, dodává odvahu a naplňuje. Proto, apoštolové moji, stále milujte jedni druhé a nade vše milujte mého Syna. To je jediná cesta ke spáse, k věčnému životu. To je moje nejmilejší modlitba, která nejkrásnější vůni růží naplňuje moje srdce. Modlete se, stále se modlete za svoje pastýře, aby měli sílu být světlem mého Syna. Děkuji vám.“

2. ledna 2017

SVATOJAKUBSKÁ STEZKA ZAZNAMENALA NOVÝ POUTNÍ REKORD

Svatojakubská poutní cesta do Santiaga de Compostela zaznamenala v minulém roce nový rekord, co se týče počtu poutníků. Jak sdělila poutní kancelář při bazilice sv. Jakuba, vloni celkem 278 041 lidí získalo listinu poutníka. Tím byl překonán dosavadní rekord z roku 2010, kdy ke hrobu svatého apoštola přišlo 272 412 poutníků. Podle údajů ze severošpanělského poutního místa mezi přichozími vedou pochopitelně Španělé, následování Italy a Němci.

Potvrzení o vykonané pouti získávají všichni, kteří v průkazu poutníka doloží, že ušli nejméně 100 posledních kilometrů svatojakubské stezky pěšky, anebo ujeli 200 kilometrů na kole.

www.radiovaticana.cz, 4. 1. 2017

Křesťanská naděje – Ráchel oplakává svoje děti, ale ... má ještě naději

- dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

utišit bolest rány, kterou nelze a ani se nedá zahojit. Bolest odpovídá lásce. Toto vše zná každá matka, a jsou i dnes mnohé matky, které pláčou, nesmířeny se ztrátou dítěte, nejsou k utišení tváří v tvář smrti, která je nepřijatelná. Ráchel v sobě nese bolest všech matek světa každé doby a slzy každé lidské bytosti, oplakávající nenahraditelnou ztrátu.

Ráchelin odmítavý postoj nepřijímající útěchu nás také učí jemnocitu, který je nezbytný s ohledem na bolest druhých. Aby bylo možné mluvit o naději k tomu, kdo zoufá, je třeba sdílet jeho zoufání. K setření slzy z tváře trpícího je zapotřebí plakat spolu s ním. Jedině tak mohou naše slova dostat skutečnou schopnost nabídnout trošku naděje, a nedokážu-li taková slova říci, je v bolestném pláči lepší mlčení, pohlazení, gesto beze slov.

A Bůh svým jemnocitem a svojí láskou odpovídá na Ráchelin pláč těmi pravými slovy. Jeremiáš totiž pokračuje: „Přestaň již plakat, osuš své oči! Vždyť dostaneš odměnu za své trápení – praví Hospodin – oni se vrátí z nepřátelské země. Máš ještě naději pro svou budoucnost – pra-

vi Hospodin – tví synové se vrátí na své území.“ (Jer 31,16–17)

Právě pláčem matky se ještě dostává naděje dětem, jež budou znovu žít. Tato žena, která přijala smrt ve chvíli porodu, aby žil její syn, stává se nyní svým pláčem počátkem nového života vyhnaných synů, vězňů vzdálených ze své vlasti. Na Ráchelinu bolest a hořký pláč Pán odpovídá příslibem, který pro ni může být nyní důvodem pravé útěchy: Lid se bude moci vrátit z vyhnanství a žít ve víře a svobodě svůj vztah s Bohem. Slzy zrodily naději. Je nesnadné to pochopit, ale je to pravda. Často v našem životě slzy rozsévají naději, jsou setbou naděje.

Jak víme, tento Jeremiášův text byl později převzat evangelistou Matoušem a použit v souvislosti s krveproléváním nevinátek (srov. 2,16–18). Staví nás před tragédií zabití bezbranných lidských bytostí, před hrůzou moci, jež opovrhne životem a ničí život. Betlémské děti umírají kvůli Ježíši. A On, nevinný Beránek, potom sám umírá za nás všechny. Syn Boží vstoupil do lidské bolesti, nezapomeňme na to. Když mi někdo klade obtížné otáz-

ky, jako „proč trpí děti“, opravdu nevím, jak odpovědět, a říkám jen, aby pohlédl na kříž a na to, jak Bůh dal svého Syna. Proto říkáme, že Bůh vstoupil do lidské

bolesti, sdílel ji s námi a přijal smrt. Jeho Slovo je definitivním slovem útěchy, protože se rodí z pláče.

A na kříži to bude On, umírající Syn, který dá novou plodnost svojí Matce, když jí svěří učedníka Jana a učini z ní Matku věřícího lidu. Smrt je přemožena a naplňuje se tak Jeremiášovo proctví. Také Mariiny slzy, jakož i Rácheliny zrodily naději a nový život.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Suma o darech svatého Josefa (56)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola VI: Dar dvojího požehnání Bileamova (Dokončení)

Druhé požehnání⁽¹⁾ je v 23. kapitole knihy Numeri (vv. 21–24) vyjádřeno těmito slovy: „Nespatří se nepravost v Jakobovi, není vidět svízele v Izraeli. Hospodin, jeho Bůh, je s ním, jásoť z králova vítězství v něm zní. Bůh jej vyvedl z Egypta, síla jeho podobá se nosorožci. Ne- ní zaklínadlo proti Jakobovi, není věštba proti Izraeli. Ve svém čase bude řečeno Jakobovi a Izraeli, co udělal Bůh! Hle, lid jako lvice povstává, jako lev se pozvedá. Neulehne, dokud nepohlí svou kořist a nevy-pije krev těch, jež skolil.“ Toto požehnání podle alegorického smyslu velkole-

pě odpovídá svatému Josefovi. Obsahuje mnohé části, o kterých bude třeba pojednat jednotlivě.

První věcí je upřímné klanění: avšak svatý Josef nebyl nikdy poskvřen modloslužebnictvím.

Druhou věcí je Boží přítomnost, a proto se vhodně říká: „Hospodin, jeho Bůh, je s ním“, tj. způsobem obdivuhodným, neobvyklým a anděly uctívaným. Bůh byl totiž se svatým Josefem jako syn s otcem, jako dítě s pěstounem a jako podřízený se svým představeným.

Třetí věcí je poznání Božích skutků, a proto se dodává: „Jásot z králova vítězství v něm zní.“ Tímto vítězstvím bylo ono, kterým Kristus triumfoval nad ďáblem, jak praví Pán: „Nyní bude vládce tohoto světa vypuzen.“⁽²⁾ Jásot z tohoto vítězství slyšel Josef skrze hluboké poznání Pisma svatého, skrze zjevení andělů a skrze vidění a dotyk vnějších smyslů.

Čtvrtou věcí je božská pomoc v souženích, kterou Josef zakoušel při útěku před Herodem, při pobývání v Egyptě a při návratu do izraelské země. Proto následuje: „Síla jeho podobá se nosorožci.“ Neboť toto zvíře je přírodou obdáváno jedním rohem na čele, a tak je nejvyšší silné a překonávající jiné čtyřnožce.

Pátou věcí je nejvyšší čistota srdce, kterou celou silou své duše důvěřoval Pánu a odmítal tu pomoc, jež odporovala Boží vůli. Nestaral se nijak o budoucnost, a pokud ano, pak jen o to, co odviselo od jasné Boží vůle. V této věci mnozí smrtelníci mají ve zvyku se prohřešit: Poněvadž jsou obtíženi hříchy, hledají pomoc jiných bohů. Ve své nevědomosti ctí modly, neboť pravého Boha považují za nepřítele. A tak u nich vládne kult zlata, povýšenost pyšné mysli a rozkoš z pozemských věcí. Od dávají se zvědavosti, aby mohli znát to, co se týká budoucnosti. Avšak u Josefa nebyla žádná modla, neboť netoužil po ničem pozemském, pokud to nebylo ve shodě s Boží vůlí. Nenáviděl věštby, protože pevnou myslí věřil, že jeho

Bůh se postará o všechno. Když tohoto nesmrtelného Boha poznával jako toho, kdo všechno stvořil, řídí a obstarává, po právu odmítal jakékoliv věštění.

Šestou věcí je jisté poznání Josefových ctností. Pro hlubší pochopení toho je třeba poznamenat, že poznání duchovních skutečností, které se děje běžnou cestou víry a nikoliv zvláště skrze mimořádné povýšení či osvícení myslí Bohem, poznání, pravím, duchovních skutečností, jež se přímo netýkají lidské spásy, se děje v průběhu dlouhé doby, aby se víra usadila a aby se v ony duchovní skutečnosti věřilo jistěji, jak tomu bylo při poznávání Nejsvětější Trojice, způsobu vtělení Božího Slova, nejvyšší důstojnosti nejsvětější Panny Marie a autority římského velekněze⁽³⁾. Kdyby rodící se církve zkoumala tolikrát tajemství, byla by snad drcena takovou slávou. Proto hlásala jen to, co bylo tehdy dostatečné pro lidskou společnost, čímž bylo určité vnitřní poznání. K témuž také došlo vzhledem k vynikající svatosti svatého Josefa. Ona totiž, obsažená v jeho pojmenování snoubence svaté Panny, živitele Syna Božího a jeho domnělého otce, zůstávala věřícím skrytá. Již v těchto pojmenováních bylo sice možno nahlížet hloubku Josefo-

vy svatosti, ale viděním, jež bylo smícháno s temnotami, tj. jen obecně. Ve svém čase bude však řečeno Jakobovi, tj. věřícím oddaným aktivnímu životu, a Izraeli, totiž kontemplativním duším, rozumně vynikajícím a obdařeným vědou, to, co Bůh učinil ve svatém Josefovi. A správně a rozvážně se praví: „ve svatém Josefovi“, protože to, co Bůh učinil mimo něj, bylo již známo s poznáním Božího Slova, které se stalo tělem. To, co učinil v něm, bude známo až ve svůj čas, což je tento poslední čas, v němž svatá římská církev stanovila, aby snoubenec nejsvětější Panny, svatý Josef, byl uctíván veřejnými slavnostmi. Já sám jsem pak poznal spisy prostých, avšak dobrých lidí a viděl jsem také, jak ti, kdo jsou obdařeni jasným rozumem, s veškerou snahou svého ducha usilují o to, aby ve svém čase bylo řečeno to, co Bůh vykonal ve svatém Josefovi.

Poslední věcí bude nesmírný jásoť v budoucí bojující církvi z jistého poznání svatosti svatého Josefa. Duch Svatý neupustí od toho, aby vedl srdce věřících, dokud veškerá říše bojující církve nebude za jásoťu prokazovat svatému Josefovi novou úctu, zakládat kláštery a budovat kostely a oltáře k jeho cti. A toto vše je vhodné obrazy tajemně naznačováno.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ V první části této kapitoly Sumy bylo pojednáno o tom, jak se v svatém Josefovi naplnilo první Bileamovo požehnání. Nyní se bude tedy probírat, jak se v něm uskutečnilo druhé Bileamovo požehnání. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Jan 12,31.

⁽³⁾ Tedy papeže. [pozn. překl.]

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku senátora Jiřího Čunka s názvem PROJEVEM NEMOCNÉ SPOLEČNOSTI JE CHYBNÝ VÝKLAD LIDSKÝCH PRÁV A CHYBNÉ SOUDY**, která se bude konat **v úterý 7. února 2017 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Zjevení Královny míru Jakovu Čolo

Při posledním pravidelném zjevení 12. září 1998 řekla Panna Maria Jakovovi Čolo, že bude mít zjevení jednou do roka, a to 25. prosince, na Hod Boží vánoční. Tak tomu bylo i tentokrát. Zjevení začalo ve 14.20 hodin a trvalo 10 minut. Jakov potom předal poselství:

„Drahé děti! Dnes, v tento milostiplný den, vás zvláštním způsobem vybízím, abyste se modlily za mír. Děti, já jsem sem přišla jako Královna míru a tolikrát jsem vás vyzývala, abyste se modlily za mír. Ale, děti, vaše srdce mír nemají. Hřích vám brání, abyste se v plnosti otevřely milosti a míru, který vám chce Bůh darovat. Abyste žily mír, děti moje, máte mít nejdříve mír ve svých srdcích a být plně odevzdány Bohu a jeho vůli. Nehleďte mír a radost v pozemských věcech, protože to všechno je pomíjející. Tíhněte k opravdovému milosrdenství a míru, který přichází jen od Boha, a jenom tak vaše srdce bude naplněné pravou radostí a jen tím způsobem se budete moci stát svědky míru v tomto neklidném světě. Já jsem vaše Matka a přimlouvám se před svým Synem za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou vyzýv.“

25. prosince 2016

Programové tipy TV LUX od 23. 1. 2017 do 29. 1. 2017
viac informácií na www.tvlux.sk

• Pondelok 23. 1. o 7:40 hod.: Týždeň s... (Nová Baňa)

Krátky príspevok o farnosti, ktorá sa zapája do týždňových modlitieb za Televíziu LUX.

• Utorok 24. 1. o 17:05 hod.: Uhol pohľadu

Dokážeme sa na každodenné témy pozrieť inak, ako zvyčajne? Ďalšie uhly pohľadu budeme hľadať s odborníkmi, ale aj s tými, ktorých sa to práve týka. Túto reláciu vám každý mesiac prinášajú Saleziáni dona Boska.

• Streda 25. 1. o 20:30 hod.: Fundamenty (Sviatosť pomazania chorých)

Diskusná relácia, ktorá rozoberá Katechizmus Katolíckej cirkvi. Moderuje Jana Zlatohlávková, hostia: o. Marek Krošlák a Pavol Strežo.

Piatok 27. 1. o 17:30 hod.: Ján Pavol Veľký – pápež, ktorý zmenil dejiny (dokument)

Ján Pavol II. nazývaný aj Ján Pavol Veľký. Charizmatický človek, ktorého ťažké detstvo a mladosť pripravili na dôležitú úlohu na čele Katolíckej cirkvi. Pápež, ktorý zostal zapísaný hlboko v srdci mnohých veriacich i neveriacich.

Sobota 28. 1. o 20:30 hod.: Ester (film)

Na oslavu víťazstva usporiada perzský kráľ pre ľudí veľkolepú oslavu. Chce, aby mu boli privedené najkrajšie panny v krajine. Medzi dievčatami je aj mladé židovské dievča Ester. Zatají svoj pôvod a stane sa kráľovou favoritkou...

Nedeľa 29. 1. o 10:45 hod.: Svätá omša z Košíc

Živý vstup a priamy prenos z Kostola Nanebovzatia Panny Márie. Celebruje Mons. Bernard Bober.

Liturgická čtení

Neděle 22. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 8,23b-9,3
Ž 27(26),1,4.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
2. čt.: 1 Kor 1,10-13,17
Ev.: Mt 4,12-23

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1-4
Jer 31,10.11-12ab.13cd+14b
Odp.: srov. 10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid!*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 1 Kor 1,10-13
Ev.: Mt 18,19-22

Pondělí 23. 1. – ferie

1. čt.: Žid 9,15.24-28
Ž 98(97),1,2-3ab.3cd-4.5-6
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
Ev.: Mk 3,22-30

Úterý 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: Žid 10,1-10
Ž 40(39),2+4ab.7-8a.10.11
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mk 3,31-35

Středa 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3-16
nebo Sk 9,1-22
Ž 117(116),1,2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mk 16,15-18

Čtvrtek 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1-8
nebo Tit 1,1-5
Ž 96(95),1-2a,2b-3.7-8a.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
Ev.: Lk 10,1-9

Pátek 27. 1. – nezávazná památka sv. Anděly Mericiové

1. čt.: Žid 10,32-39
Ž 37(36),3-4.5-6.23-24.39-40
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Mk 4,26-34

Sobota 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 11,1-2.8-19
Lk 1,69-70.71-72.73-75
Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
Ev.: Mk 4,35-41

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. LEDNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 1.	PO 23. 1.	ÚT 24. 1.	ST 25. 1.	ČT 26. 1.	PÁ 27. 1.	SO 28. 1.
Antifona	1028 1148	1044 1164	1734 1953	1286 1426	1722 1941	1106 1230	1734 1953
Žalm	783 881	783 881	783 881	783 881	783 881	785 883	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1029 1148	1045 1164	1734 1953	1286 1426	1723 1941	1107 1231	1734 1953
Antifony	1030 1149	1046 1165	1062 1182	1286 1427	1092 1215	1107 1232	1123 1248
Žalmy	1030 1150	1046 1166	1062 1183	813 914	1093 1215	1108 1232	1124 1249
Krátké čtení a zpěv	1033 1152	1049 1169	1735 1954	1287 1427	1724 1942	1111 1235	1735 1954
Antifona k Zach. kantiku	690 779	1049 1169	1735 1954	1287 1427	1290 1431	1111 1235	1292 1433
Prosby	1033 1153	1049 1169	1724 1943	1675 1894	1724 1943	1111 1236	1724 1943
Závěrečná modlitba	690 779	1050 1170	1285 1425	1287 1428	1290 1431	1291 1432	1292 1433
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034 1157	1050 1171	1066 1187	792 890	1096 1220	1112 1237	1127 1253
Antifony	1035 1155	1051 1171	1066 1188	1287 1428	1097 1220	1113 1237	1128 1253
Žalmy	1035 1155	1051 1171	1067 1188	1081 1204	1097 1220	1113 1238	1128 1254
Krátké čtení	1037 1157	1054 1174	1069 1190	1288 1428	1100 1223	1115 1240	1130 1256
Závěrečná modlitba	690 779	1054 1174	1069 1191	1287 1428	1100 1224	1116 1240	1131 1256
Nešpory:							
Hymnus	1024 1143	1039 1158	1055 1176	1736 1955	1286 1426	1727 1946	1117 1242
Antifony	1025 1144	1040 1159	1056 1177	1071 1193	1289 1429	1102 1226	1118 1243
Žalmy	1025 1144	1040 1159	1057 1177	1072 1193	1678 1897	1102 1226	1118 1243
Kr. čtení a zpěv	1027 1146	1043 1162	1059 1179	1737 1956	1289 1430	1730 1949	1120 1246
Ant. ke kant. P. M.	689 778	690 779	1059 1180	1737 1956	1289 1430	1291 1431	1121 1246
Prosby	1028 1147	1043 1163	1059 1180	1731 1950	1681 1900	1731 1950	1121 1246
Záv. modlitba	690 779	690 779	1060 1181	1285 1425	1287 1428	1290 1431	1291 1432
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

KÁZÁNÍ UČITELE CÍRKVE

KÁZÁNÍ PRO DOBU ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ
Bernard z Clairvaux • Z latiny přeložila Markéta Koronthálová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Úvod Radomír Bužek • Doslov Michal Altrichter SJ

Kazatelské umění sv. Bernarda z Clairvaux je oceňováno a obdivováno dodnes. Jeho nejvýraznějším zdrojem, patrným na první pohled, je znalost Písma. Některé pasáže Bernardových kázání jsou vystavěny téměř výhradně z biblických citátů jako z kamenů Božího slova, dnes se naplňujícího v duších jeho posluchačů. Bernard z těchto živých kamenů systematicky buduje stále nové stavby, které uchvacují vždy originální architekturou myšlenek, hlubokým psychologickým vhladem a nesmírnou šíří praktického záberu, máme-li práxi na mysli duchovní život. Bernardovou snahou možná není ani tak Písmo vykládat, jako spíše ho vnášet do života svých posluchačů a tak jej proměňovat. Jak k tomu výstižně poznamenává H. de Lubac: „(Bernard) Písmo neosvětluje, ale spíš vše, a především lidské srdce, osvětluje Písmem.“ Takové světlo potřebuje každé lidské srdce, aniž by na tom něco změnil běh staletí.

KRYSTAL OP, s.r.o.

Váz., přebal, 153x216 mm, 320 stran, 350 Kč

PŘÍBĚHY A HUMOR PRO DĚTI

NEZBEDŮV HUMOR 3
(Druhé vydání)

NEZBEDŮV HUMOR 4
(Druhé vydání)

NEZBEDŮV HUMOR 5

Sbírkou vtipů z Knihovničky dětského časopisu Nezbeda.

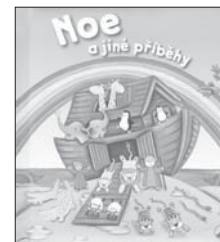
Časopis Nezbeda a Cvrček

Brož., 110x180 mm, křídový papír, 104 stran, 89 Kč

NOE A JINÉ PŘÍBĚHY

Napsala Karen Williamsonová • Nakreslila Lucy Barnardová • Z angličtiny přeložila Hana Matějková

Biblické příběhy s pohyblivými obrázky pro nejmenší čtenáře: Noemova archa; Josef a jeho bratři; Daniel mezi lvy; Co se stalo s obědem jednoho kluka?; Ježíš a zloděj; Sláva Bohu! Vhodné pro děti od 3 let.

Karmelitánské nakladatelství

Leporelo, 125x135 mm, 12 stran, 199 Kč

ZTRACENÁ OVEČKA A JINÉ PŘÍBĚHY

Napsala Karen Williamsonová • Nakreslila Lucy Barnardová • Z angličtiny přeložila Hana Matějková

Biblické příběhy s pohyblivými obrázky pro nejmenší čtenáře: Princezna a dětátko; David a obr; Jonáš a veliká ryba; Narodil se Ježíš; Zatoulaná ovečka; Ježíš utiňuje bouři. Vhodné pro děti od 3 let.

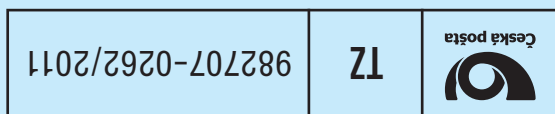

Karmelitánské nakladatelství

Leporelo, 125x135 mm, 12 stran, 199 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka II, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.